



Pohled na kasemata Kozího vrchu zvenku.



Fontána Hämmelmarsch na pěší zóně.



Velkovévodský palác.

FOTO: LUXEMBOURG NATIONAL TOURIST OFFICE

→ město, které ve 13. století získalo městská práva.

### Historie s českým králem

Po Siegfriedovi se dostal k moci lucemburský rod, z něhož pocházel i český král Jan Lucemburský. Ten dostal Lucembursko od svého otce Jindřicha VII. Janův syn Karel IV. potom povýšil Lucembursko, které bylo do té doby hrabstvím, na vévodství. Lucemburkové se tady udrželi až do 15. století a od té doby tvořil historii vévodství nepřetržitý sled obléhání, dobývání, bitev a nadvlády. Ačkoli samotné město bylo díky své poloze téměř nedobytné, útočníci těžili z omezeného přístupu k vodě a potravinám a nechávali obyvatelstvo obvykle vyhladovět. Během čtyř set let bylo město dvacetkrát kompletně zdevastováno a znovu vystavěno.

Ve druhé polovině 19. století získalo Lucembursko, tentokrát už jako velkovévodství, nezávislost, což ovšem neznamenalo, že by bylo ušetřeno válek. Zejména druhá světová se Lucemburska citelně dotkla. Zdejší muži museli vstoupit do nacistické armády, na což obyvatelé Lucemburku zareagovali generální stávkou, kterou však nacisté krvavě potlačili. Na definitivní nezávislost si tak muselo Lucembursko počkat až do roku 1945.

### Opevněné město

Navzdory pohnuté historii nabízí Lucemburk návštěvníkům klidnou romantiku řady nádherných památek. Z té pravděpodobně nejvýznamnější už dnes můžete vidět vlastně jen zlomek. Jde o městské hradby, jejichž základ byl položen už ve 14. století, ale finální podobu jim v 17. století vtiskl francouzský král Ludvík XIV. Jeho královský maršál Vauban mu předložil plány na důmyslnou pevnost se silným opevněním a podzemním systémem chodeb, který měl zaručit, že město už bude definitivně nedobytné. Po dva roky pracovaly na stavbě „Gibraltaru severu“, jak se lucemburské pevnosti ří-

kalo, tři tisíce dělníků. Výsledkem jejich práce a dalších vylepšení, která nechali v městském opevnění zbudovat následující panovníci, byly tři pásy městských hradeb, do nichž se vstupovalo čtyřmi branami a hlavně několik desítek kilometrů podzemních chodeb, kasemat. Ty byly vyhloubené ve skalnatém masívu a tvořily úkryt pro obyvatelstvo v čase války, ale především měly poskytovat útočiště armádě. V podzemí byla zbudována i pekárna nebo jatka, která se používala v dobách krize.

Bohužel, alespoň z hlediska památek a návštěvníků Lucemburku, roku 1867 získalo město a země nezávislost, kvůli které se muselo vzdát své pevnosti a systému k ní příslušejícímu. Bouralo se šestnáct let a valná část nádherných staveb vzala za své. Nicméně



Socha velkovévodkyně Charlotte.

ně i přestože v současné době můžete spatřit už jen zlomek bývalého opevnění a podzemních chodeb, jejich imponantnost stačila k tomu, aby byly zapsané na seznam UNESCO spolu se starými čtvrtěmi města.

Žádné jiné místo Lucemburku vám nenabídne tak fascinující výhled jako právě městské hradby. Místní s oblibou tvrdí, že jenom tak můžete vstřebat tisíc let za sto minut, protože právě tolik času trvá romantická procházka kolem městských hradeb. Po krásných výhledech z hradeb, které v nejvyšších místech dosahují až čtyřiceti metrů, můžete sestoupit do podzemí a nechat se překvapit propracovaností skalních chodeb, kasemat, jichž se do dneš-